

TIJDSCHRIFTEN

Ode aan de groene zoden

De themakeuze van het ThemaTijdschrift is raadselachtig en divers. Op begraafplaats De Nieuwe Ooster worden 23.000 graven verzorgd.

Door onze redacteur
PETER LEIJTEN

Alles is te vertijdschriften. Een blad over honden? Dat is er: *Woef!* Een blad over Ajax? Dat is er: *1900*. Een blad voor wapenliefhebbers en sportschutters? *SAM-Wapenmagazine*. Dus ja, waarom niet een blad over een Amsterdamse begraafplaats?

Twee jaar geleden begon het tijdschrift *ThemaTijdschrift*. Helemaal lekker bekt het niet, maar duidelijk is het wel: een tijdschrift over één thema. Dit keer gaat het blad over begraafplaats De Nieuwe Ooster in Amsterdam. Eerder ging *ThemaTijdschrift* over 'Napoleon in Nederland' (zes afleveringen, telkens werd een andere stad of provincie belicht), het jaar 1812 en 'Felis Catus / De huis-kat'. Dat klinkt een beetje rommelig en als van alles wat – een spannend concept voor een abonnement, zullen we maar zeggen. Vier nummers voor 30 euro per jaar, in 2013 volgen nog de thema's Amsterdamse grachtengordel (die bestaat 400 jaar), Rusland-Nederland (omdat het Ruslandjaar is) en 1813 (omdat ons koninkrijk 200 jaar bestaat). Voor de nummers over Napoleon ontving uitgeverij Stichting ThemaTijdschriften een bijdrage van 10.000 euro, is te lezen op de site van het Prins Bernhard Cultuurfonds.

Nu dus De Nieuwe Ooster, nadat vorig jaar al het *ThemaTijdschrift* 'be-

graven' was verschenen (met de prikkelende covertekst 'Win een grafkist'). Het klinkt misschien saai, een blad over één begraafplaats, maar dat valt eigenlijk wel mee. Het is niet saaier dan een blad over alleen maar honden, of een blad over alleen maar Ajax. Als je het onderwerp maar goed aanpakt. En dat is in dit *ThemaTijdschrift* gedaan. Het geeft een fijne mix van reportages, weetjes, geschiedenis en interviews.

Een blad over een begraafplaats is natuurlijk stemmig. Met mooie foto's. Geen spannende, maar wel mooie. Veel groen natuurlijk (want ja, De Nieuwe Ooster is „de grootste, de groenste en misschien wel mooiste begraafplaats van Nederland”). En ingetogen koppen. „Parel in de Watergraafsmeer”. „Een geschiedenis van 118 jaar”. „Urn, graf, muur, vijver; veel plekken om as te bewaren”. Niet sprankelend. Maar wat te denken van: „23.000 graven, daar komt heel wat bij kijken”. Want ja, poeh, 23.000 graven? Dat is een boel.

Het is niet duidelijk hoe dit blad gefinancierd is. Veel advertenties staan er niet in. En het is wel erg positief over de begraafplaats – als ik De Nieuwe Ooster was, zou ik een enorme stapel bestellen om gratis uit te delen. Mooie reclame.

Toch is het geen straf om het te lezen – tenzij je iets als snel larmoyant vindt. Zo zegt actrice Olga Zuiderhoek, als ze bij het graf van haar partner, muzikant Willem Breuker, vertelt en er in de verte een Surinaams uitvaartorkest speelt: „Dat is toch prachtig, dat ze straks ook langs Willem's graf komen”.

Het interessantst is het kijkje achter de schermen: drie dagen meelopen op De Nieuwe Ooster. „Het wordt een rustige dag. Er staan 'slechts' vijf uitvaarten op het programma.” Het is soms net een docusoap: „De verwarming doet het niet. Daar hebben gisteren twee diensten last van gehad.” En dan een schok, als we met de verslaggever en de man die de ovens bedient in de ovenruimte zijn. „Plotseling zegt hij: 'Wil je eens zien hoe het er van binnen uitziet?' Natuurlijk ben ik nieuwsgierig. En hij opent de rechter oven deur, ik zie vuur en enkele ribben, verder niets.”

Het meest ontroerende verhaal (eentje waarvan de ogen vochtig kunnen worden) is dat van oud-portier Joris Pelgrom. „Morgen weer gebak?”, heet het. Het gaat over een man die op een dag, bij het bezoeken van het graf van zijn vrouw, gebak meenam voor Pelgrom. Als bedankje, omdat Pelgrom altijd de poort van de begraafplaats opende. Het gebak kwam elke week, tot de man vertelt dat hij euthanasie laat plegen, hij is ernstig ziek. „Nog even en ik ben weer bij mijn vrouw.” Dat wilde de man het liefste. „Gewoon bij mijn vrouw zijn.”